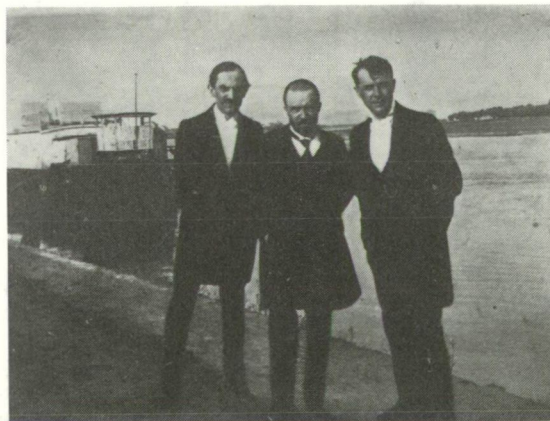

tól. Formáját tekintve más, nem legbelsejében. Mindkettejükben ugyanaz az elhagyatottság kísértett, ami Vörösmarty, Arany, Madách óta legkiválóbb költőinknek immár elmaradhatatlan sajátja. Egyek voltak eljövendő borzalmaknak titkos megérezésében s védettséget nem találtak. A Babits-évfordulón *Az Isten és ördög...* igéi az imént idézetteknel is gyakrabban jutnak eszembe:

*Gyilkos üledékek foszlanak a völgyben.
Van-e még friss szellő eleven virágból?
Vannak-e ép csirák a mérgezett földben?
Óh lesz-e még jó íz gyümölcsben, italban?
Lesz-e jámbor állat a gyilkos gép helyett?
S a megehült pásztor fogja-e, mint hajdan,
nézni még óriás óráját, az eget?*

*Mit mutatsz minékünk, te nagy, sima óra,
magunk gyilkosává ítélt embereknek?*

BABITS, JUHÁSZ GYULA, KOSZTOLÁNYI A SZEGEDI TISZA-PARTON 1923-BAN